

Sygn. akt VII U 1144/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z udziałem M. L. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania A. M.

od decyzji z dnia 19 maja 2016 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 19 maja 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że ubezpieczona A. M. podlega ubezpieczeniu społecznemu, emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu pracowników z tytułu zatrudnienia u płatnika składek M. L. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) w W. od dnia 1 października 2015 roku;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz A. M. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 19 maja 2016 r., nr: (...) stwierdził, że A. M., jako pracownik u płatnika składek M. L. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 października 2015 r. Zdaniem organu rentowego ze względu na fakt, że: brak jest dokumentów dopuszczających do pracy, pracodawca nie zatrudnił nikogo na zastępstwo, niezdolność do pracy powstała w krótkim okresie po zgłoszeniu do ubezpieczeń, zgłoszenie do ubezpieczeń zostało dokonane po obowiązującym terminie, należało uznać, że ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie faktycznego wykonywania zatrudnienia. Organ rentowy wskazał, iż w jego ocenie umowa o pracę została zawarta pomiędzy stronami dla pozorów, w rozumieniu art. 58 § 2 k.c. i art. 83 § 1 k.c., w zw. z art. 22 § 1 k.p. oraz art. 300 k.p. (decyzja ZUS z dnia 19 maja 2016 r., k.1-9 a.r.).

A. M., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 4 lipca 2016 r. wniosła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji organu rentowego z 19 maja 2016 r., znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podniosła, że w chwili zawierania umowy nie zachodziły żadne z okoliczności, które mogłyby skutkować możliwością żądania wypłaty świadczeń. Ponadto ubezpieczona wskazała, że w dniu zawierania umowy o pracę nie była w ciąży oraz

jej nie planowała. Ubezpieczona zaznaczyła, że wbrew twierdzeniom organu rentowego umowa o pracę nie była zawarta dla pozorów, bowiem faktycznie świadczyła ona pracę na rzecz M. L.. Wobec powyższego ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, iż podlega ubezpieczeniu emerytalnemu, chorobowemu, rentowemu, wypadkowemu od dnia 1 października 2016 r. jako pracownik u płatnika składek M. L. (odwołanie od decyzji ZUS z dnia 4 lipca 2016r., k.1-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 2 sierpnia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., przeprowadzenie rozprawy w nieobecności organu rentowego na podstawie art. 209 k.p.c. oraz doręczenie odpisu sentencji prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie. Ponadto organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ginekologii i położnictwa na okoliczność ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonej pozwalał na zatrudnienie jej od 1 października 2015 r. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że A. M. została zatrudniona na podstawie umowy o pracę od października 2015r., co miało miejsce na krótko przed wystąpieniem przez nią o zasiłek. Organ rentowy zaznaczył, iż ubezpieczona nie miała ustalonych godzin pracy, mogła wykonywać pracę również w domu, a pracodawca nie prowadził ewidencji jej czasu pracy. Nadto organ rentowy podkreślił, że pracodawca nie zatrudnił nikogo na miejsce ubezpieczonej podczas jej nieobecności. W toku postępowania wyjaśniającego strony nie dostarczyły wszystkich wymaganych dokumentów, m.in. karty szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP oraz zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do podjęcia pracy na określonym stanowisku. Wobec powyższego, w ocenie organu rentowego, brak jest wiarygodnych dowodów mogących potwierdzić faktyczne świadczenie przez ubezpieczoną pracy na rzecz M. L.. Ponadto organ rentowy podniósł, że samo zawarcie umowy o pracę nie stwarza tytułu do objęcia ubezpieczeniem społecznym i w związku z tym prawa do świadczeń. Jeżeli bowiem czynność prawna zawarcia umowy o pracę została zawarta wyłącznie w celu uzyskania świadczeń pieniężnych z tytułu ochrony ubezpieczeniowej, jaką przepisy o ubezpieczeniach społecznych zapewniają osobie wykonującej pracę na podstawie umowy o pracę, umowę taką należy uznać za nieważną, jako zawartą dla pozorów (odpowiedź na odwołanie z dnia 2 sierpnia 2016 r., k.8-9 a.s.).

Na rozprawie w dniu 12 maja 2017 r. pełnomocnik odwołującej wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów zastępstwa procesowego (protokół z rozprawy z dnia 12 maja 2017 r., k.86 a.s.).

Sąd Okręgowy – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca A. M., urodzona (...), w dniu 22 kwietnia 2004 r. ukończyła z wynikiem dobrym studia wyższe licencjackie na kierunku Zarządzanie i Marketing w zakresie zarządzania przedsiębiorstwem w Wyższej Szkole (...) w W., uzyskując tytuł zawodowy licencjata (świadectwo ukończenia studiów, k.7a akt osobowych).

W okresie 9 października 1998 r. do 18 czerwca 1999 r. odwołująca była zatrudniona na stanowisku fakturzystka, w pełnym wymiarze czasu pracy, w Hurtowni (...) Spółka cywilna (...) (świadectwo pracy z dnia 18 czerwca 1999 r., k.5a akt osobowych).

Następnie odwołująca była zatrudniona w (...) Sp. z o.o., na stanowisku specjalista ds. sprzedaży, w okresie: od 15 listopada 1999 r. do 30 czerwca 2000 r. w wymiarze pełnego etatu, a w okresie 3 lipca 2000 r. do 30 czerwca 2001 r. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu (świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2001 r., k.2a akt osobowych).

Ponadto, w okresie od 3 lipca 2000 r. do 12 października 2001 r., odwołująca była zatrudniona w (...) Sp. z o.o., na stanowisku specjalista ds. sprzedaży, w wymiarze $\frac{1}{4}$ etatu (świadectwo pracy z dnia 12 października 2001r., k.3a akt osobowych).

W okresie od 15 października 2001 r. do 30 września 2004 r. odwołująca była zatrudniona w (...) Sp. z o.o., w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku referent ds. rozliczeń z regionami, faktur (świadectwo pracy z dnia 1 października 2004 r., k.4a akt osobowych).

Odwołująca jest obecnie zatrudniona w spółce swojego męża (...) Sp. z o.o., na stanowisku dyrektora handlowego (zeznania świadka M. H., k. 83-84, zeznania odwołującej, k.84-85).

W odniesieniu do zainteresowanej Sąd ustalił, iż M. L. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). W ramach działalności zainteresowana zatrudnia 4 osoby. Zainteresowana nie prowadzi ewidencji czasu pracy pracowników.

Dnia 1 stycznia 2015 r. odwołująca zawarła z zainteresowaną, umowę o dzieło na sporządzenie kampanii reklamowej i marketingowej, za wynagrodzeniem w kwocie 4800 zł brutto. W dniu 1 kwietnia 2015 r. strony zawarły umowę o dzieło na opracowanie przez odwołującą strategii komunikacji marketingowej i sprzedażowej dla prowadzonej przez zainteresowaną działalności, również za wynagrodzeniem w wysokości 4800 zł brutto. Dnia 1 lipca 2015 r. strony zawarły kolejną umowę o dzieło. Przedmiotem tej umowy było wykonanie przez odwołującą analizy rynku w województwie (...) oraz stworzenie bazy klientów ze zbadaniem ich potencjalnego zapotrzebowania na usługi oferowane przez zainteresowaną. Za wykonanie dzieła strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 4800 zł brutto (umowa o dzieło z dnia 1 stycznia 2015r., k.8a akt osobowych, umowa o dzieło z dnia 1 kwietnia 2015 r., k 9a akt osobowych, umowa o dzieło z dnia 1 lipca 2015 r., k.10 a akt osobowych).

Z uwagi na sytuację rodzinną (tragiczny w skutkach wypadek samochodowy syna), M. L. nie mogła być codziennie w pracy. Zainteresowana potrzebowała wsparcia przy prowadzeniu swojej działalności, dlatego zaproponowała odwołującej, aby ta przejęła część jej obowiązków.

W związku z powyższym, dnia 1 października 2015 r. odwołująca zawarła z zainteresowaną umowę o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku manager ds. marketingu i reklamy dla biura i klientów biura, za wynagrodzeniem w wysokości 2 500 zł. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano teren województwa (...). W umowie strony ustaliły zadaniowy czas pracy, z możliwością pracy poza siedzibą firmy i zdalnym raportowaniem wyników (umowa o pracę z dnia 1 października 2015r., k.14a akt osobowych).

W związku z zawarciem umowy pracodawca zgłosił A. M. do ubezpieczeń społecznych od dnia 1 października 2015 r. Z uwagi na uchybienie pracodawcy, zgłoszenie wpłynęło do organu rentowego 29 października 2015 r., tj. po obowiązującym terminie.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. M. zajmowała się w biurze sprawami marketingowo-reklamowymi oraz badaniem rynku,. W ramach swoich obowiązków odwołująca przeprowadzała kampanie mailingowo-telefoniczne, kampanie ulotkowe, wystawiała faktury, kontrolowała płatności, tworzyła raporty, budowała stronę internetową, tj. zaprojektowała grafikę i ułożyła treść. W kwestiach informatycznych przy tworzeniu strony odwołującej pomagał mąż właścicielki biura – L. L.. Ponadto, odwołująca była odpowiedzialna za kontakty z klientami biura, a także zajmowała się wstępną rekrutacją kandydatów do pracy. Odwołująca wykonywała prace w różnych godzinach. Często pracowała w domu. Praca odwołującej była nadzorowana przez zainteresowaną, z którą odwołująca była w stałym kontakcie (zeznania L. L., k.33 a.s., wyjaśnienia M. Ś. złożone w toku postępowania przed organem rentowym, k.11 a.r., wyjaśnienia M. T. złożone w toku postępowania przed organem rentowym, k.15 a.r., materiały przygotowywane przez odwołującą, k.42-46 a.s, 89-105 a.r., korespondencja e-mail, k.47-48 a.s., zeznania M. H., k. 83-84 a.s., zeznania zainteresowanej, k. 85-86 a.s.).

W listopadzie zainteresowana znacznie częściej przebywała w biurze, przejęła też od odwołującej część jej obowiązków. Z uwagi na powyższe, dnia 30 listopada 2015 r., strony podpisały aneks do umowy z dnia 1 października 2015 r., którym zmieniły warunki zatrudnienia odwołującej. Zgodnie z aneksem z dniem 1 grudnia 2015 r., odwołująca była zatrudniona na stanowisku doradca ds. marketingu i reklamy dla biura i klientów biura, w wymiarze 1/2 etatu, za wynagrodzeniem w wysokości 2500 zł. Strony ustaliły, że miejscem wykonywania pracy będzie W., al. (...) (aneks do umowy z dnia 30 listopada 2015r., k.15a akt osobowych, zeznania zainteresowanej k.32 a.s, zeznania odwołującej, k. 32 a.s.).

W związku ze stanem ciąży, odwołująca od 29 grudnia 2015 r. była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim. Odwołująca 19 sierpnia 2016 r. urodziła syna i przebywa obecnie na urlopie rodzicielskim (odpis aktu urodzenia, k.11 b akt osobowych, wnioski o urlop k.12b akt osobowych).

Obecnie obowiązki nieobecnej A. M. wykonują: zainteresowana, jej syn i mąż (zeznania L. L., k.33 a.s., wyjaśnienia zainteresowanej złożone w toku postępowania przed organem rentowym, k.53-57 a.r.).

W celu ustalenia prawidłowości zgłoszenia A. M. do ubezpieczeń społecznych oraz wskazanych podstaw wymiaru składek, organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie (zawiadomienie z dnia 22 marca 2016 r., k. 117-118 a.r.).

Decyzją z dnia 19 maja 2016 r., nr: (...) organ rentowy stwierdził, że A. M., jako pracownik u płatnika składek M. L. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 października 2015 r.

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, A. M. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie od decyzji ZUS z dnia 4 lipca 2016r., k.1-5 a.s.).

W toku postępowania na wniosek organu rentowego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ginekologii i położnictwa, celem ustalenia czy stan zdrowia odwołującej pozwalał na podjęcie pracy u zainteresowanej od dnia 1 października 2015 r. (postanowienie z dnia 30 stycznia 2017 r., k.60 a.s.).

W opinii z dnia 15 lutego 2017 r. biegły sądowy z zakresu ginekologii i położnictwa S. B. wskazał, iż stan zdrowia odwołującej z punktu widzenia ginekologicznego pozwalał na podjęcie pracy od dnia 1 października 2015r., ponieważ nie była ona w tym dniu w ciąży, a na ostatniej wizycie przed zajściem w ciążę, co miało miejsce w grudniu 2015 r., nie stwierdzono u odwołującej schorzeń ginekologicznych (opinia biegłego specjalisty z zakresu ginekologii i położnictwa z dnia 15 lutego 2017 r., k.65 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych A. M. oraz w oparciu o zeznania świadków: L. L., M. H. oraz stron postępowania – odwołującej A. M. i zainteresowanej M. L..

Powołane przez Sąd Okręgowy dowody z dokumentów, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny stan faktyczny. Strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów, należało uznać za mające wysoki walor dowodowy, a przez to mogące stanowić podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Okoliczności ustalone na podstawie zeznań wszystkich świadków, zainteresowanej oraz odwołującej wzajemnie się uzupełniały, tworząc jednolity, logiczny i niebudzący wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego stan faktyczny. Korespondowały także ze zgromadzoną dokumentacją znajdująca się w aktach sądowych oraz aktach rentowych i osobowych. Z tego też względu, Sąd nie znalazł żadnych powodów, aby kwestionować ich wiarygodność w jakiegokolwiek części.

Sąd w całości podzielił opinię biegłego sądowego z zakresu ginekologii i położnictwa S. B., albowiem wnioski z niej płynące – w kwestii dotyczącej tego, czy odwołująca z chwilą podpisania umowy była zdolna do podjęcia pracy zarobkowej na wskazanym stanowisku nie nasuwają żadnych wątpliwości. Dodatkowo opinia ta nie została zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. M. jako nie mający istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu okoliczności, dotyczące istnienia i treści stosunku pracy powstałego pomiędzy odwołującą a zainteresowaną zostały dostatecznie wyjaśnione w toku postępowania. Wobec tego przeprowadzanie dowodu na takie okoliczności było zbędne i jedynie przyczyniłoby się do przedłużenia postępowania (protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017r., k. 83-86 a.s.).

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., z dnia 19 maja 2016 r., nr: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazuje, że „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy...” (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2004 r., II UK 395/03, Legalis). Zdaniem Sądu Okręgowego stanowisko Sądu Najwyższego pomimo faktu, że odnosi się bezpośrednio do kwestii związanej z ubezpieczeniami rentowymi, to jednak na zasadzie analogii znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem tezy tam zawarte stanowią normy uniwersalne dotyczące bezpośrednio problematyki odwołań od decyzji organu rentowego. Ponadto, stanowisko Sądu Najwyższego uwidacznia, że wiążący w sprawie jest stan prawny obowiązujący w chwili wydawania decyzji.

Kwestią sporną w niniejszym postępowaniu było rozstrzygnięcie, czy A. M. faktycznie od dnia 1 października 2015 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej z M. L..

Dokonując szczegółowej analizy przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) - zauważyć należy, że zgodnie z art. 6 ust 1 pkt 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. W myśl art.13 pkt 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu pracownicy podlegają od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Opierając się jedynie na powyższych zapisach ustawowych zauważyć należy, że nawiązanie przez A. M. stosunku pracy ze M. L., skutkowało objęciem odwołującej ubezpieczeniem społecznym od dnia 1 października 2015 r.

Jednakże z uwagi na charakter decyzji organu rentowego oraz zawarte w treści decyzji stanowisko ustalenia wymagało, czy faktycznie wyczerpana została dyspozycja art. 83 § 1 k.c., zgodnie z którym nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Organ rentowy bowiem podważył w trybie postępowania administracyjnego zasadność objęcia A. M. ubezpieczeniem społecznym wskazując, że umowa o pracę została zawarta pozornie w celu obejścia przepisów prawa, bowiem nawiązanie stosunku pracy zmierzało tylko do uzyskania przez odwołującą świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Sąd Okręgowy odnosząc się w pierwszej kolejności do elementu dotyczącego pozorności umowy o pracę zauważa, że w tym aspekcie odwołać się należy do słusznego stanowiska Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, sygn. akt I UK 43/09, Legalis), w myśl którego pozornosc umowy o pracę (art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.) ma miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę. W każdym przypadku decydujące znaczenie ma treść umowy i okoliczności faktyczne jej wykonywania. Dokonując analizy niniejszej sprawy przez pryzmat powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego zauważyć należy, że kluczowe w sprawie było ustalenie, czy faktycznie była świadczona praca w związku z umową zawartą pomiędzy ubezpieczoną a

płatnikiem składek oraz czy umowa ta miała charakter umowy o pracę. Oceniając powyższe kwestie Sąd w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe stwierdził, że umowa zawarta pomiędzy stronami miała zdecydowanie charakter umowy o pracę, albowiem spełniała wszystkie przesłanki wynikające z art. 22 § 1 k.p. W myśl tego przepisu (art. 22 § 1 k.p.) przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Postępowanie dowodowe (w tym materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz zeznań świadków, zainteresowanej, a także odwołującej) wykazało, że odwołująca od dnia

1 października 2015 r. była pracownikiem zainteresowanej i wykonywała pracę najpierw na stanowisku manager ds. marketingu i reklamy dla biura i klientów biura, a następnie na stanowisku doradca ds. marketingu i reklamy dla biura i klientów biura. W trakcie zatrudnienia odwołująca była bezpośrednio nadzorowana przez zainteresowaną M. L.. Pomiędzy pracodawcą, a pracownikiem występowała ścisła podległość. Nadto praca odwołującej podlegała pełnej weryfikacji i kontroli. Nadzór pracodawcy nad pracownikiem był wykonywany w sposób dopuszczalny dla stosunku pracy. Odwołująca wykonywała pracę zarówno w siedzibie firmy, jak i w swoim domu. Możliwość pracy poza biurem była przewidziana w umowie o pracę i znajdowała uzasadnienie w charakterze pracy odwołującej. Tym samym w ocenie Sądu stosunek łączący odwołującą i płatnika składek spełniał wszystkie przesłanki wynikające z art. 22 k.p.

Nadto Sąd miał na uwadze, że z ekonomicznego punktu widzenia zatrudnienie ubezpieczonej było całkowicie uzasadnione potrzebami pracodawcy. M. L., z uwagi na sytuację rodzinną, musiała znaleźć osobę do pomocy przy prowadzeniu biura. Z uwagi na charakter tego stanowiska zainteresowana musiała zatrudnić osobę kreatywną, o odpowiednich kwalifikacjach i godną zaufania. Z tych względów zatrudnienie A. M. nie budzi wątpliwości. Odwołująca współpracowała wcześniej z zainteresowaną na podstawie umów cywilnoprawnych. Zainteresowana była zadowolona z pracy odwołującej i dostrzegała pozytywny wpływ działań marketingowych odwołującej na działalność biura. W ocenie Sądu powyższe okoliczności miały wpływ na wybór A. M. na pracownika, bowiem była osobą kreatywną oraz posiadała odpowiednią wiedzę i umiejętności, a takiej osoby poszukiwano.

Podkreślenia wymaga, iż odwołująca oprócz zatrudnienia u zainteresowanej jest też zatrudniona w spółce swojego męża (...) Sp. z o.o. Z tych względów Sąd uznał za przekonujące twierdzenia odwołującej, która zaznaczyła, że nie musiała zawierać umowy o pracę z zainteresowaną, celem uzyskania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem wyższe świadczenie mogłaby uzyskać podwyższając swoje wynagrodzenie w spółce męża.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do wniosku że nie można uznać, aby czynność prawna w postaci zawarcia przez odwołującą się umowy o pracę mogła być kwalifikowana jako sprzeczna z prawem bądź mająca na celu obejście ustawy (art. 58 §1 k.c.). Nie jest również uzasadnione twierdzenie, że zawarcie umowy o pracę było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Zawarcie umowy o pracę nie było bowiem sprzeczne z ustawą, a jednocześnie nie zmierzało wyłącznie dla uzyskania korzystnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu urodzenia dziecka. Nie można wskazać w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, na jakąkolwiek konkretną zasadę współżycia społecznego, która miałaby zostać przez odwołującą naruszona. Nie można też dopatrzeć się ustalenia w zawartej przez strony umowie o pracę, rażąco wysokiego wynagrodzenia. Wynagrodzenia za pracę na poziomie 2 500 zł brutto odpowiadało zakresowi wykonywanych obowiązków i było adekwatne do stanowiska, które obejmowała odwołująca.

W decyzji z dnia 19 maja 2016 r. organ rentowy podniósł, że zgłoszenie A. M. do ubezpieczeń zostało dokonane po terminie. Zaznaczenia wymaga, iż to na pracodawcy ciąży obowiązek zgłoszenia pracownika do ubezpieczeń społecznych. Zatem nieterminowe zgłoszenie pracownika do ubezpieczenia nie może mieć wpływu na sytuację odwołującej.

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd uznał, że ubezpieczona A. M. podlega ubezpieczeniu społecznemu, emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek M. L., prowadzącej działalność

gospodarczą pod firmą (...) w W., od dnia 1 października 2015r. i dlatego też na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokacie z dnia 22 października 2015 r.(Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Sąd orzekając o kosztach zastępstwa procesowego miał na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 roku, sygn. akt II UZP 2/16, zgodnie z którą w sprawie o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego lub jego zakresu (o objęciu obowiązkiem ubezpieczenia społecznego; o podleganie ubezpieczeniom społecznym) do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wynagrodzenie reprezentującego stronę radcy prawnego lub adwokata, biorąc za podstawę zasądzenia opłaty za jego czynności z tytułu zastępstwa prawnego stawki minimalne uzależnione od wartości przedmiotu sporu określone w właściwym rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, bądź adwokatów.